

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 13/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 114

Nhà Phật nói: “**Tội từ tâm khởi phải từ tâm diệt, tâm diệt hết tội thì tội liền tiêu**”. Tội từ nơi tâm khởi mà chúng ta không từ nơi tâm diệt thì chúng ta vĩnh viễn không thể chuyển đổi được cảnh giới nội tâm. Hôm qua, mọi người lấy lời giảng của tôi làm nhạc chuông nhưng sáng nay, tôi vẫn chỉ thấy 137 người đã lên học đúng giờ, đến cuối giờ thì sẽ có khoảng 200 người, nếu “thuốc” này thật sự hiệu nghiệm thì bây giờ số người học tập đã đông đủ. Nếu chúng ta không chuyển đổi nội tâm thì cho dù Thích Ca Mâu Ni Phật hay vua Diêm La đến ngay trước mặt chúng ta cũng không có tác dụng. Chúng ta thật chuyển đổi nội tâm thì chúng ta mới chuyển đổi được tập khí. Chúng ta làm gì cũng có sự mong cầu, sự mong cầu của chúng ta vượt hơn sự nỗ lực nên mong cầu trở thành tham cầu, vọng cầu, ảo cầu. Nếu sự nỗ lực của chúng ta vượt qua mong cầu thì chúng ta mới có thể làm thành công. Các bậc Tổ Sư Đại Đức, Thánh Hiền nỗ lực hết sức mình nên các Ngài mới có thành tựu. Chúng ta mong cầu nhiều nhưng sự nỗ lực của chúng ta rất nhỏ. Đây là vấn đề then chốt quyết định chúng ta thành công hay thất bại.

Khi chúng ta tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ Tát, những giáo huấn này đều có căn cứ và đã được các Ngài chứng thực, chúng ta chỉ cần tin, nỗ lực làm thì chúng ta nhất định sẽ thành công. Nếu chúng ta không nỗ lực thì chúng ta không thể có thành tựu. Chúng ta thường vừa làm việc thiện vừa lo sợ không biết việc đó có mang lại kết quả tốt hay không. Những người đã học Phật lâu năm cũng có tâm cảnh này. Chúng ta học Phật pháp càng học lâu thì những kết quả chúng ta có được càng mờ nhạt, trong khi đó những người mới học Phật thì thường có được những kết quả trác tuyệt. Thí dụ như, vừa qua người trong hệ thống của chúng ta niệm Phật cho hai trường hợp, trường hợp thứ nhất là một ông cụ đã mất và nằm ở ngoài vườn nhiều giờ, mọi người niệm Phật cho ông 25 giờ thì người ông mềm, khuôn mặt ông tươi đẹp hơn cả bình thường. Trường hợp thứ hai là một bà cụ ở tỉnh Bắc Giang, sau khi mọi người hộ niệm cho bà 15 giờ thì thân bà trở nên rất mềm, Camera trong nhà bà có ghi lại được hình ảnh một vầng hào quang giống như hoa sen. Một người bình thường nhưng khi mất được niệm Phật mà có kỳ tích như vậy! Người học Phật lâu năm nhưng không có kỳ tích do họ không tin sâu, nguyện không thiết, hành không miên mật. Mọi sự, mọi việc đều bắt đầu từ tin sâu!

Trong “**Kinh Hoa Nghiêm**” Phật nói: “**Tín vi đạo nguyên công đức mẫu**”. Niềm tin là nguồn gốc sinh ra mọi công đức, phước lành. Chúng ta tin thì chúng ta mới thật làm.

Chúng ta chưa tin thì chúng ta sẽ chưa thật làm. Người xưa nói: “*Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu*”. Chúng ta trồng cây dưa thì cây dưa không thể ra trái cà-phê, chúng ta trồng cây đậu thì cây đậu không thể ra trái sầu riêng. Đạo lý này tưởng chừng như chúng ta đã tin nhưng chúng ta chưa thật sự tin, nếu chúng ta thật tin thì chúng ta đã thật làm.

Trước đây, Bà Hứa Triết nói: “*Cả đời tôi chỉ lo cho người*”. Cư sĩ Lý Mộc Nguyên hỏi bà: “*Bà chỉ lo cho người vậy thì ai sẽ lo cho Bà?*”. Bà nói: “*Ông Trời sẽ lo cho tôi!*”. Thánh Hiền xưa cũng đã nói: “*Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định*”.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, đệ tử đã học Phật 3 năm, đệ tử một lòng một dạ cầu vãng sanh. Hằng ngày, đệ tử sớm tối đều đọc Tâm Kinh, đọc “Kinh Vô Lượng Thọ” và đọc “Chú Vãng Sanh”, có người nói, đệ tử Phật nhất định phải học chú ngữ của “Chú Đại Bi” và các thần chú khác như vậy có chính xác không?*”.

Người này không nắm được cương lĩnh tu hành. Nếu chúng ta có nền tảng tu hành thì chúng ta sẽ không có những câu hỏi mơ hồ như vậy! Trên “*Tâm Kinh*” hay “*Kinh Bát Nhã*” nói, mọi sự, mọi việc đều là không, chúng ta phải cố gắng quán không. Người xưa kể câu chuyện, có hai Thầy trò tu hành trên núi, một hôm Sư phụ có việc đi xuống núi, người học trò ở lại chùa, hôm đó, có một đoàn khách đến thăm quan chùa trong đó có một cô gái rất đẹp. Người học trò nhìn thấy cô gái rất đẹp nên đã tương tư. Khi Sư phụ trở về, Sư phụ nhận thấy tiếng chuông chùa đã không còn khoan thai như thường lệ, người học trò thú nhận với Thầy là hôm nay đã nhìn thấy một người nữ rất dễ thương. Sư phụ nói với người học trò: “*Đó là cạp đấy con!*”. Người học trò quán mãi vẫn không thấy người nữ đó giống cạp.

Hằng ngày, chúng ta đọc “*Tâm Kinh*”, trên Kinh nói: “***Sắc tức thị không, không tức thị sắc***”. Mọi sự là giả, là không thật. Chúng ta chỉ đọc trên ngôn ngữ chưa có sự trải nghiệm trong nội tâm. Chúng ta chưa từng trải qua thì khi nhìn thấy nước chảy, hoa rơi chúng ta không thể ngộ được lý vô thường. Chúng ta trải qua vô thường, sinh ly tử biệt thì chúng ta mới cảm nhận được lý vô thường. Khi chúng ta còn trẻ, tính cách của chúng ta chưa thể trầm xuống vì chúng ta chưa trải qua thất bại. Khi chúng ta ngoài 60 tuổi, chúng ta đã trải qua thành bại, sinh ly tử biệt, thất bại thì chúng ta sẽ chứng trạc hơn. Người này hằng ngày đọc “*Tâm Kinh*” để thấy mọi việc là không nhưng họ quán không ra!

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta không nhất định phải học chú ngữ, Phật nói ra vô lượng pháp môn là để đối trị với vô lượng căn tánh của chúng sanh. Trong vô lượng pháp môn, chúng ta chọn ra một pháp, từ một pháp đó mà chúng ta thâm nhập, huân tu dài lâu thì chúng ta mới chân thật có lợi ích. Có rất nhiều người niệm Phật có thành tựu chỉ bằng một câu “A Di Đà Phật”. Chúng ta chỉ cần biết một câu “A Di Đà Phật” ngoài câu này ra thì chúng ta đều không nên biết***”.

Ngày trước, người thợ vá nôi, học trò của Hòa Thượng Đế Nhân chân thật niệm Phật, sau ba năm thì đứng vãng sanh. Chúng ta muốn biết nhiều thứ nên tâm chúng ta bị loạn động. Thí dụ, chúng ta học thử xem pháp nào tốt hơn, chúng ta cho rằng một pháp là không đủ nên chúng ta học nhiều pháp. Đây là tâm cảnh của rất nhiều người.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, Ngài đề xướng một câu Phật hiệu, một bộ Kinh học đến cùng, vậy xin hỏi, con có nên đọc “Kinh Địa Tạng” không? Con cảm thấy thời gian ngày càng ngắn, con muốn học “Lãng Nghiêm Kinh” và những chú ngữ khác thì phải bắt đầu từ đâu?”*.

Ngày trước, khi tôi giảng ở Hà Nội, sau khi chia sẻ hơn 2 giờ đồng hồ, có một người hỏi tôi, họ có cần trì chú vãng sanh được không? Pháp môn Tịnh Độ dạy chúng ta: **“Không hoài nghi, không xen tạp, không gián đoạn”**.

Hòa Thượng nói: *“Nếu bạn cảm thấy có đủ thời gian thì bạn có thể lướt qua các Kinh, nếu bạn cảm thấy thời gian không đủ nữa vậy thì phải “Một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu” thì chúng ta mới chân thật có được lợi ích của Phật pháp. Chúng ta lướt qua quá nhiều Kinh thì chúng ta sẽ tạo ra chướng ngại cho chính mình, việc này nhất định không thể không biết! Hiện tại, công phu của bạn đã rất tốt vậy thì không cần phải đọc “Kinh Địa Tạng”, cũng không cần phải đọc “Kinh Lãng Nghiêm” và các Kinh khác”*.

Ở thế gian, ông bà ta cũng nói: *“Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”*. Trong tu hành chúng ta cũng phải: *“Một môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”*. Ngày trước, bà nội dạy tôi niệm Phật, ăn chay, khi bà mất, tôi đến học ở một ngôi chùa một thời gian ngắn, ở đó mọi người tu theo pháp môn Tịnh Độ, sau này, khi gặp được pháp Hòa Thượng, tôi tin và làm theo lời Hòa Thượng.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, con xem rất nhiều Kinh Phật vậy thì có chướng ngại gì với chính mình hay không?”*.

Hòa Thượng chỉ học theo Ngài Lý Bình Nam, Ngài Lý Bình Nam là học trò của Tổ Sư Ấn Quang, Tổ Sư Ấn Quang cả đời Ngài chuyên tu, chuyên hoằng Tịnh Độ. Hiện tại, chúng ta đang học với Hòa Thượng Tịnh Không, cả cuộc đời Ngài đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Hòa Thượng thông tông thông giáo, tâm Ngài thông nên Ngài thông được tất cả các Kinh, mọi người muốn được nghe các Kinh khác nên Ngài giảng các Kinh đó, Ngài giảng các Kinh khác nhưng Ngài vẫn mang **“Kinh Vô Lượng Thọ”** để chú giải cho Kinh đó.

Hòa Thượng nói: *“Bạn muốn xem Kinh khác thì bạn phải xem năng lực của mình, nếu xem quá nhiều thứ mà không bị chướng ngại thì không vấn đề gì. Nếu bạn xem nhiều thứ mà khởi lên phân biệt, chấp trước thì bạn đã bị chướng ngại, tâm bạn đã mất đi sự thanh tịnh vậy thì tốt nhất là bạn nên xả bỏ tất cả chỉ chọn một pháp”*.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, nền tảng của Phật học nói về thuyết nhân quả, cái ở trong luân hồi là “cái ta” chăng? Nếu như có “cái ta” đang tồn tại, cái vật chất này vẫn là tinh thần chăng? Nếu như “cái ta” mà thành Phật thì có phải là Phật cũng chưa thoát được “cái ta” hay không? Nếu như không phải “cái ta” thành Phật vậy thì xây dựng tín tâm từ nơi nào để tu hành?*”. Câu hỏi này quá phức tạp, họ nhầm lẫn giữa thân xác này và linh hồn. Hai thứ này không phải là một.

Hòa Thượng nói: “***Phật pháp nói ta là ai thành Phật? Ta thành Phật. Ai tu hành? Ta tu hành. “Cái ta” mà ở trên Kinh Phật nói cho chúng ta nghe, nhất định không phải là chấp trước thân thể này là ta. Thân thể này là “cái ta” giả, không phải là “cái ta” thật. Cái giả ta này không thể thành Phật. Cái thân này là vật chất. Vật chất thì nhất định có sinh, có diệt, tự thể, chung quy, nó sẽ tự tiêu mất. Chẳng những thân thể không thể vĩnh viễn tồn tại mà ngay đến địa cầu, thái dương hệ cũng không thể tồn tại vĩnh viễn. Hiện tại, các nhà khoa học đã nói với chúng ta, các hệ ngân hà cũng không thể tồn tại vĩnh hằng đều là đang thay đổi trong từng sát na. Vậy thì “cái ta” rốt cuộc đang ở đâu? Nếu bạn muốn hiểu rõ ràng việc này thì bạn hãy đi đọc “Kinh Lăng Nghiêm”.***

Một lần, Ngài Huệ Khả cầu Đạt Ma sư tổ: “*Xin Ngài hãy an tâm cho con!*”. Tổ sư Đạt Ma nói: “*Con đưa tâm đây ta an cho*”. Huệ Khả đáp: “*Con không biết tâm con ở đâu*”. Tổ sư Đạt Ma liền nói: “*Ta đã an tâm cho con rồi đó*”. Chúng ta rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì tự nhiên tâm chúng ta an.

Hòa Thượng nói: “***Trên “Kinh Lăng Nghiêm” nói rất rõ ràng, bạn có thể ở trên Kinh để thể hội, khi nào bạn chân thật tìm được “cái ta”? Kiến tư phiền não, trần sa phiền não, vô minh phiền não, phá được một phẩm vô minh thì chúng ta sẽ tìm được “cái ta” chân thật***”.

Chúng ta rời xa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì “cái ta” của chính mình sẽ hiện lộ. Chúng ta chìm đắm trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên chúng ta vĩnh viễn không bao giờ thấy được “cái ta” thật của chính mình. Điều này chúng ta mới chỉ đang hiểu trên lý thuyết chưa thật có trải nghiệm.

Hòa Thượng nói: “***Trong nhà Phật nói: “Mặt mũi trước khi Cha Mẹ sinh ra thì đó mới là ta”. Mặt mũi sau khi Cha Mẹ sinh ra không phải là ta mà do nghiệp lực, mặt mũi trước khi Cha Mẹ sinh ra mới là ta. Đó mới chân thật là chính mình, thành Phật cũng là nó, hiện tại, làm người cũng là nó, chính là tạo tác nghiệp bất thiện, nó thoát ly mười pháp giới bạn liền chứng được pháp giới nhất chát, ở trong đây có pháp thân, có bát nhã, có giải thoát, có ba đức của tự tánh. Trong ba đức của tự tánh đều đầy đủ ba tính đức là thường, lạc, ngã, tịnh***”.

“*Thường*” là thường hằng. “*Lạc*” là niềm vui chân thật. “*Ngã*” là cái ta chân thật. Phật tính của chúng ta là thuần tịnh, thuần thiện. Chúng ta trở về với sự thuần tịnh, thuần

thiện là chúng ta trở về với “*cái ta*” chân thật. Cta vẫn đang sống trong “*cái ta*” giả, hay chính là hằng ngày, chúng ta đang sống trong vọng tưởng, phiền não, chấp trước, bị phiền não, vọng tưởng chi phối. Trong một giây chúng ta có hàng triệu ý niệm nên chúng ta không nhận ra chúng ta đang sống trong vọng tưởng. Chúng ta phải kiểm soát vọng bằng cách dùng câu “***A Di Đà Phật***” để chế ngự. Chúng ta niệm câu “***A Di Đà Phật***” đến khi nào chúng ta không còn vọng niệm, hoàn toàn làm chủ được vọng niệm, làm chủ khởi tâm động niệm của mình thì khi đó “*cái ta*” chân thật sẽ dần dần hiển lộ. Chúng nói chúng đi tìm “*cái ta*” là chúng ta vẫn đang vọng tưởng.

Hằng ngày, chúng ta bị chi phối bởi phiền não nên chúng ta không cảm thấy vui. Chúng ta lìa xa phiền não thì cái vui chân thật sẽ dần hiển lộ. Chúng ta muốn chân thật có niềm vui thì chúng ta phải dần loại bỏ tập khí, phiền não. Trước đây, chúng ta tham nhiều thì hiện tại chúng ta chỉ còn tham một, hai phần. Điều này giống như hang động đã tối đen hàng ngàn năm khi ánh sáng đi đến đâu thì nó sẽ xua tan đi bóng tối. Nội tâm chúng ta cũng giống như vậy. Chúng ta không học Phật thì chúng ta không có cách gì để quay về với cái ta chân thật.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, Tâm tịnh thì cõi Phật tịnh, Tịnh Độ có phải là từ tâm của mình hay không, không phải là thế giới có hình tướng. Con người chỉ cần tu đến trình độ nhất định thì Tịnh Độ này sẽ hiện tiền vậy thì cũng không cần phải đi đâu có phải không?*”.

Nhà Phật nói: “*Tâm tịnh thì cõi Phật tịnh*” hay “*Thị tâm thị Phật, thị tâm tác Phật*”. Tâm này là Phật, tâm này làm Phật. Tâm chúng ta đạt đến tiêu chuẩn thì chúng ta là Phật rồi. Tâm chúng ta thanh tịnh đủ tiêu chuẩn như Tịnh Độ thì tâm ta là Tịnh Độ.

Trước đây, một số người niệm Phật, làm pháp hội thì họ nhìn thấy Phật A Di Đà xuất hiện trên ngọn cây. Họ nhìn thấy Phật nhưng tâm họ vẫn phiền não, khổ đau. Tôi nói, đó là Phật giả, Phật thật phải từ nơi tự tánh xuất hiện. Tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta sẽ thấy Phật một cách rõ ràng. Tâm chúng ta hoàn toàn thanh tịnh, không còn phiền não, khổ đau thì chúng ta mới có thể gặp Phật.

Hòa Thượng nói: “***Việc này chúng ta cần phải rõ ràng, tâm tịnh thì hiện Tịnh Độ, tâm bất tịnh thì hiện cõi bất tịnh, đây là đạo lý***”. Thí dụ, người đang yêu thấy khung cảnh Hồ Tây rất đẹp, người đang thất tình thì cảm thấy khung cảnh Hồ Tây không đẹp, trong khi đó khung cảnh ở Hồ Tây vẫn như vậy. Đây là do tâm của họ chấp trước, khi họ vui thì họ thấy cảnh Hồ Tây đẹp. Tâm chúng ta chân thật thanh tịnh thì cõi tịnh đã hiện ra ở ngay trong tâm chúng ta. Hiện tại, người thế gian tranh dành, ganh đua nhưng chúng ta nghĩ đến việc cho người.

Hôm qua, có người chia sẻ, trước đây, họ nghĩ mình cho đi thì người ta phải cảm ơn mình nhưng bây giờ, họ cảm thấy họ phải cảm ơn người nhận. Người cho đi luôn cảm thấy vui hơn là người nhận. Tâm chúng ta tịnh thì Tịnh Độ sẽ hiện tiền ở nơi tâm, tâm

này sẽ tương ứng với cõi Tịnh Độ của Phật A Di Đà. Tâm đầy phiền não thì không thể vắng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tất cả đều từ ở tâm chúng ta. Cảnh bên ngoài ác liệt nhưng tâm chúng ta bình lặng thì cảnh đó không thể tác động tới tâm chúng ta.

Nếu chúng ta cùng đi với Phật, chúng ta nắm tay Phật, Phật ở trong cảnh thanh tịnh, an lành nhưng chúng ta vẫn sống trong cảnh bức bách, lo toan, vướng bận, bất an của thế giới Ta Bà. Tâm chúng ta phải có sự trải nghiệm thì chúng ta mới có thể hiểu điều này, người uống nước mới biết cốc nước đó nóng hay lạnh. Thí dụ, hai người giận nhau nhưng chỉ cần một người làm hòa thì giữa họ sẽ không còn một chút tức giận nào nữa.

Những người đặt câu hỏi cho Hòa Thượng hôm nay là những nhà Phật học chứ không phải người học Phật, họ muốn hỏi để nghiên cứu. Người chân thật học Phật, thậm chí, không cần hiểu mà họ chỉ cần tin. Chúng ta tin Phật, tin những người tu hành như Hòa Thượng, chúng ta biết Phật không bao giờ nói lời sai, Hòa Thượng cả một đời trải nghiệm. Chúng ta thật tin, thật làm thì chúng ta sẽ thật có kết quả. Chúng ta muốn hiểu rõ rồi chúng ta mới làm thì chúng ta không thể có thành tựu. Hòa Thượng Đệ Nhàn khuyên ông thợ vá nồi niệms Phật, niệms Phật mệt thì nghỉ, đói thì đi ăn. Ông lão thật niệms Phật 3 năm là có thành tựu. Trong Phật pháp, chúng ta thật tin, thật làm thì chúng ta sẽ có kết quả. Chúng ta muốn hiểu thì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng ta sẽ cản trở niềm tin, sự thật làm của chúng ta.

Tôi rất đơn thuần, trước đây, tôi không nghe điều gì cao sâu, khi tôi nhận ra việc nào cần thiết thì tôi miệt mài làm. Tôi không biết gì về vi tính nhưng khi nghe Hòa Thượng nói: “*Chúng ta phải làm ra đạo tràng không gian, mang Phật pháp lên Internet*”, tôi tích cực làm trang “*tinhhongphapngu.net*”, hiện tại trang web này có lượng truy cập rất lớn. Tôi thật nghe lời và làm theo!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!